

BORS ANNA

Tavas

Négy napja fúj a szél,
mozgásban a levegő,
élettelen dolgok
száguldanak a házak felett,
sebesen, mintha motor hajtaná
a virágszirmokat, port, szemetet,
tavasz van, fehér, rózsaszín,
sárga, lila, piros a zöldön,
nagybőjt ideje, nem iszom alkoholt,
józanul nézem, ahogy felkerekedik
a világ, ahogy a szél elfoglalja a
várost, táncba rángatja a fákat,
vírust terít a földre.

Éjjeli tulajdon

A szemem, mint egy zseblámpa,
ha sötét van, világít, amerre nézek.
Ha már mélyen alszol,
s a fénycsóva nem riaszt fel,
arcodat kutatom,

szemed körül az elsimult ráncokat,
halk légzésedet, ajkad nyílik és bezárul,
borostádban az ősz szőröket,
nem hiányzol, tetszik az egyoldalú játék,
ahogyan mozdulsz, valami felé

kinyújtod kezéd, ez a te világod,
és mégis az enyém, mert én tudok rólad,
én tudlak téged, míg árnyaid birtokolnak,
ki tudja, visszajönnél-e, ha fényem
ki nem oltaná a hajnali derengés.

Minden a tied

Szomorú szemed
mindig nevet,
gyenge tested
mindent elbír,
szabad lelked
kifordítottad,
hogy mások hordják,
melegedjenek,
kincseid
szétosztottad,
mi maradt neked,
lelkem lelked szülte,
nézz a szemembe,
itt minden a tied.

Emlék az íz

Már nem emlékszem,
milyen illat fogadott a kertben
mikor a felnőttek még alszanak,

milyen az első lépés
a dértől fehér szőnyegen,
mikor még a nap a kert alatt
éppen hogy felkapaszkodott

a vetemény hajlott hátán,
ereje is még csak lesz,
pár perc, egy óra,
a délelőtt elszalad,

emlék a képzelt barát is,
kinek szájába tettem a
frissen érett málnát, ribizlit,
emlék az íz.

Füzér

elhagyott tanyán
virágzó cseresznyefa
hullatja szirmát

őszinte szavak
tisztítani akartak
de sebet vájtak

régen látott rokonok
a nagyvilágból
temetni gyűlnek

száraz falevél
az ágon maradt télre
tavasszal lehull

